

ד
בעזה"ת

קונטרס

אמירה נעימה

דברי תורה

שנשמעו מאת

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת קודש

פרשת תולדות

תשפ"ד לפ"ק

יצא לאור ע"י

מכון מל אורות

להוצאת ספרי רבוה"ק ממקאליע

שנת תשפ"ה לפ"ק

קונטרס זו וכל ספרי רבותינו הק'
ניתן להשיג

בבית המדרש בית יצחק סקאליע
1335 - 48th Street
Brooklyn, New York, 11219

(718) 686 - 0543

בעזרי"ת

שבת קודש פרשת תולדות

תשפ"ד לפ"ק

שבת אויפרוף של החתן הרב שמואל אבא שליט"א

בן הרב אברהם שלמה בן שליט"א, א. הדב"ץ

קידושא רבא לכבוד האויפרוף

ולכבוד הבר מצוה של הבחור אליעזר חיים הי"ו, והבחור יעקב (ברמי"י) באדענשטיין הי"ו
ולכבוד לידת הבת אצל הרב אריה באדענשטיין הי"ו

הודו לה'. ברוך שהחיינו וקימנו
והגיענו לזמן הזה, שיש
שמחת לידת הבת, ושמחת בר מצוה,
ושמחת אויפרופן של חתן. אשר יש כאן
תורה, וחופה, ומעשים טובים, היינו כל
השמחות גם יחד.

ואבי מורי זצ"ל בספר נעימות ברוך
בפרשתינו עומד על פסוק ויזרע יצחק
וגו', ואומר יסוד שהוא מתאים מאד
לשמחתינו.

איתא בספר נעימות ברוך וז"ל, ויזרע
יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא
מאה שערים ויברכהו ה'. ונ"ל בעז"ה
בדרך רמז על פי מה דאיתא בספ"ה
שבזכות שמחה של מצוה זוכים לתורה.

והנה, איתא במשנה (אבות פ"ו מ"א),
שמעתי מאאמור"ר זצוק"ל [ואא"ז
זצוק"ל היה רגיל לומר הקדמה זאת]
לפרש מה שאומרים (בריש פרק ו' דאבות)

וברוך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן
הזה, שזכינו שהמחותן אבד"ק סלאוויטא
שליט"א הטריח עצמו לבוא ולהשתתף
בהשמחה, אשר המחותן עוסק במקומו
להשפיע תורה ויראת שמים, ומכניס
הרבה כח במתפללי בית מדרשו ועושה
גדולות בכח ההשפעה שלו.

הנה, בשנת תש"כ נסע אא"ז זצוק"ל
לארץ ישראל, והיה בארץ ישראל בשבת
קודש פרשת תולדות, ואז אמרו לפניו
הפסוק ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא

היינו שבזכות שמחה של מצוה זוכים לתורה לשמה, ועל ידי זה זוכים לברכת ה' ברוחניות ובגשמיות, שהתורה פרה ורבה, וגם זוכה לשפע רב בגשמיות, ועל זה נאמר מאה שערים ויברכהו ה', בגשמיות וברוחניות וכו'.

וזהו שכתב רש"י בארץ ההיא בשנה ההיא, שניהם למה, לומר שהארץ קשה והשנה קשה. היינו כשיש ארץ קשה, שאין כל כך רצון טוב, אז יש שנה קשה, שקשה לזכות ללמוד תורה לשמה, שתהיה בלשון המשנה. וגם במצב כזה בכחו של הצדיק לזרוע ולהשפיע שמחה של מצוה בלבנות בני ישראל, כדי שיזכו ללמוד תורה לשמה, עכ"ל אבי מורי זצ"ל.

והנה, יש כאן שנו חכמים בלשון המשנה, בהשמחה של החתן הרב שמואל אבא שליט"א, כי בנוסף להתמדת התורה שלו, יש לו מדות טובות וישרות. ואצלו יש לשון המשנה, דהיינו איש ואשה שזכו שכינה שרויה ביניהם (סוטה יז.).

והחתן שמואל אבא, הוא הכתר של השמחה שלנו, והוא עצמו קידושא רבא, אשר יש לו תורה ויראת שמים וגם מדות

שנו חכמים בלשון המשנה, היינו כשחכמים לומדים תורה לשמה, דיבוריהם נכפלים לעילא ולתתא, וכמו שמדברים דברי תורה בעולם הזה, נכפל דיבורם בעולמות העליונים.

ואיתא בשם אא"ז הבעש"ט זצוק"ל (בעש"ט עה"ת, ואתחנן אות ס"א) לפרש המשנה (אבות פ"ו מ"א) הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, היינו שהדברי תורה שלומד פרים ורבים.

והנה, כתב אאמו"ר זצוק"ל בספה"ק צמח דוד (פרשתינו) כי השמחה נקרא יצחק. ובוה יש לפרש הפסוק, ויזרע, לשון השפעה, הצדיק משפיע, יצחק, היינו שמחה, בארץ ההוא, לשון רצון, על דרך דאיתא במדרש (בר"ר ה' ח') למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה, והיינו שהצדיק משפיע לבני ישראל שמחה לעשות רצון קונם, והיינו שמחה של מצוה.

ועל ידי זה וימצא ב'שנה' ההוא, שנה מרמז לתורה לשמה, כמו שהבאנו לעיל שהלומד תורה לשמה דיבוריו נכפלים לעילא ותתא בבחינת לשון ה'משנה',

והרב משה שליט"א, שמכניס כל כך הרבה כחות בקהלותינו הקדושה, והעסק בצרכי ציבור, וכל כולו שקוע בהרבצת התורה ובגמילות חסדים, ובכן על כגון זה, לא מספיק שיהיה רק פעם אחת, אלא זוכה ללשון המשנה, היינו שזוכה לשני בחורי הבר מצוה, אליעזר חיים ויעקב. ענבי הגפן בענבי הגפן.

והרב משה זכה לברך שני פעמים ברוך שפטרני בשמחה, בבחינת שנו חכמים בלשון המשנה.

הרי שיש כאן המשך של שמחה של מצוה, תורה לשמה, לשון המשנה ופרה ורבה.

וזוכים ללידת הבת אצל הרב אריה הי"ו אחיו של הרב משה, אשר קראו שמה יוכבד והיא תהיה אשה כשרה וצנועה אי"ה. וכבר אמרו חז"ל (סוטה יב.) כל הנושא אשה לשם שמים כאילו ילדה.

ובברית מילה מברכים, כשם שנכנס לברית, כן יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים. והיום מתקיימים בנו כל הברכות האלו, כי יש קידושא רבא, ואיתא

טובות ואהבת חברים, כיצד שהוא מתנהג עם כל ילד וכל בחור וכל אברך.

וזה למד ממה שראה אצל אביו הרב אברהם שלמה שליט"א, הראש הכולל שלנו, אשר משקיע כל כך הרבה כחות באברכי הכולל, ולא רק שלומד לאברכים הכולל, אלא הוא לומד בין אברכי הכולל, והוא חלק עמהם ואצלו רואים, שמשמחה של מצוה מגיעים לתורה לשמה, ומתורה לשמה, זוכים ללשון המשנה, שיהיה קידושא רבא כזאת. שיש כאן לשון המשנה של חתן וכלה.

והרב אברהם שלמה למד מאביו המחותן שליט"א, שמכניס כל כחו להשפיע על בני קהלתו, לעסוק בהפצת התורה ויראת שמים וחסידות.

וכן אצל בחורי הבר מצוה. אשר כתיב בשיר השירים (ד'ה) תאומי צביה, שאין לך דבר יפה מתאומי צביה, אשר אחד הולך קצת מלפני ואחד הולך קצת מלאחור, ויש לנו זה אצל בחורי הבר מצוה, יעקב הי"ו ואליעזר חיים הי"ו, ששניהם בחורים חשובים, בבחינת תאומי צביה, אשר רואים הקדושה אשר על פניהם.

ובכן הוא ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, והשי"ת יעזור שהזיווג יעלה יפה, שיהיה לשון המשנה חתן וכלה, שם הוי"ה ושם אדנ"י.

ויזרע יצחק, היינו אא"ז צוק"ל ששמו יצחק, בארץ ההוא, רמז לזה שהיה אא"ז צוק"ל בארץ ישראל והתפלל על ציון ר' חייא ובניו בדמעות שלישי, ואמר שכאן פעל, היינו שיהיה המשך הדורות, ושיהיה לשון המשנה ויהיה פרה ורבה, ועל זה אמר וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה', בהמשך הדורות של נכדים.

ובכן אברך בכל לב, שכל אחד יראה נחת מכל יוצאי חלציו, ואא"ז בודאי נמצא כאן בנפש רוח ונשמה שלו, ורואה איך שנמשך לשון המשנה אצל נכדיו, וגם אצל אנ"ש הי"ו אשר אא"ז צוק"ל הבטיח שמי שישתתף בשבילו, יהיה בעדו מליץ יושר, ואין מליץ יושר יותר מזה שיש תורה לשמה ולשון המשנה.

ואפשר יש לומר, שלמדנו במשנה ברורה בהלכות קריאת התורה (סימן קל"ט), שאומרים ברכו את ה' המבורך, זהו כנגד האדם עצמו, ואחר כך אומרים

בגמרא (ע"ז כז.) אשה כמהילא דמיא, כן יכנס לתורה, היינו בחורי הבר מצוה, ולחופה, היינו החתן שמואל אבא.

ושמו אינו רק שמואל, אלא שמואל אבא, והוא כולל כל השמחות שיש כאן. וזכינו לא רק לקידושא, אלא לקידושא רבא, שהוא באמת קידושא רבא על כל השמחות הללו.

והוא בנו של הרב אברהם שלמה, אשר אברהם היינו חסד, ושלמה היינו שלמות, שמשפיע ועושה חסד בשלימות.

ויש כאן גם המחותן מצד הכלה, אשר אני זכיתי לעלות לביתו של זקנו הגה"צ אבד"ק לינו זצ"ל, והייתי משתעשע עמו בדברי תורה והלכה.

ובימי הקיץ זכיתי להתפלל עמו, וראיתי האש קודש שלו בהתפלה, שבערה בקרבו האש של ספינקא, האש של הרה"ק בעל חקל יצחק הי"ד, בבחינת אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ויקרא ו' ו'), ועמדתי סמוך לו בשעת תפלה, כי רצייתי לספוג בקרבי האש ההוא.

אשר נתן לנו תורת אמת, היינו תורה צריכים להיות שתי הלוחות. שבעל פה, וחיי עולם נטע בתוכנו, היינו תורה שבכתב, ויש כאן יעקב ואליעזר חיים כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שלא מספיק שיהיה רק אחד, אלא במהרה בימינו, אמן.

וימלא ה' כל משאלותינו לטובה, ונזכה לביאת גואל צדק, ובא לציון גואל,

סעודה שלישית

מפרנס לצאת. ותלך לדרוש את ה', שיגיד
לה מה תהא בסופה.

וביאר אא"ז צוק"ל כוונת רש"י הק',
דהנה כשכותבים רבקה במילאוה כזה
רי"ש ב"ת קו"ף ה"ה, היא בגימטריא
שמ"ע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה
אח"ד, אבל זהו דוקה כשכותבים מילוי
אות ה' בשתי ההי"ן, ועל זה שאלה
רבקה שיגיד לה מה תהא בסופה, היינו
איזה מילוי ה' ייהה בסוף שמה.

ונמצא שרבקה דאגה כאן שיהיה לה בן
כזה, שיהיה שלם באמונתו, ולא שיהיה
מתרוצץ לצאת גם לבית עכו"ם.

ובדרך זה יש לפשר כוונת רבקה במה
שאמרה למה זה 'אנכי', היא שיסוד כל
התורה כולה היא הפסוק (שמות כ' ב') 'אנכי'
ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

ועל זה אמרה רבקה למה זה 'אנכי',
שאם יש לה בן כזה שמתרוצץ לצאת
לבית עבודה זרה, וגם מתרוצץ לצאת
לבית הכנסת, בן כזה אי אפשר שיקבל
התורה, ושיקבל אנכי ה' אלקיך. ועל זה

ויאמר יעקב אל אביו אנכי עשו
בכרך עשיתי כאשר דברת

אלי קום נא שבה ואכלה מציד
בעבור תברכני נפשך. פירש"י אנכי
עשו בכורך, אנכי המביא לך, ועשו הוא
בכורך.

הנה, צריכים להבין כל הפרשה הזאת,
מדוע היה יעקב מוכרח לבוא לקחת
הברכות במרמה, ואחר כך בא עשו,
וצעק צעקה גדולה ומרה ובכה שיזכה
הוא להברכות, ומה קרה כאן.

ובפרט יש להפליא במה שאמר יעקב
איש תם, אנכי עשו בכורך, הגם
שכוונתו מבוארת היטב בדברי רש"י,
אבל אין לך רמאות גדולה מזו.

עוד יש להעיר במה שהשתמש יעקב
דוקא בלשון 'אנכי'. דהנה, לעיל
בפרשתינו כתיב, ויתרוצצו הבנים בקרבה
ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרוש
את ה'. פירש"י ויתרוצצו וכו', רבותינו
דרשוהו לשון ריצה, כשהיתה עוברת על
פתחי תורה של שם ועבר יעקב רץ
ומפרנס לצאת, עוברת על פתחי ע"ז עשו

אך הקדוש ברוך הוא רצה להתפשט
האהבה גם בגשמיות, לאהוב את הבורא
ברוך הוא, וזה אברהם, נתוסף ה' עולם
הזה שנברא בה"א.

[במנחות (כט): כי ב'ה' ה' צור עולמים,
עולם הבא נברא ב'י' ועולם הזה נברא
בה', כדכתיב בהבראם, בה' בראם,
עיי"ש. ועוד דרשו חז"ל (ב"ר ט' י"ב)
בהבראם אותיות באברה"ם, בזכות
אברהם נברא העולם. היינו שניתוסף אות
ה' בשמו, ועולם הזה נברא בה'. והגם
שפשט הגמרא משמע שהכוונה על ה'
ראשונה שבשם, אפשר לומר שהכוונה על
ה' תתאה מלכות שמים עולם הזה].

ועל כן, שלא תהיה אחיזה בתאות
אחרות על ידי התעוררות האהבה
להבורא ברוך הוא, וכן לא גאווה, הבא
מהגדלות שגורם אהבת א"ל יתברך,
צריך יראה, וזה יצחק, פחד יצחק
(בראשית ל"א נ"ג) [כי בנוסף לאהבה צריכה
להיות יראת שמים, ובלי יראת שמים,
יכולה האהבת ה' ליפול ולהתבטל
ולהכנס לדברים אחרים ח"ו].

וזה יש לפרש אלה תולדות יצחק, מזה

אמרה אם כן למה זה אנכי, איך יקבל בן
כזה את התורה הק' שמתחלת באנכי.

ואם כן הוא פלא, שאמר יעקב דוקא
התיבה 'אנכי' עשו בכורך, והשתמש
בתיבה כזאת המורה על האמונה בה'
וקבלת התורה, ומה ענין אמונה וקבלת
התורה, להערמה שעשה כאן יעקב,
לקבל הברכות מיצחק.

וממה שאמר יעקב, קום נא ושבה
ואכלה, למדים שתחלה קם ועמד יצחק,
ואחר כך ישב שוב, וכמו שפסק
הרמב"ם (הלכות דעות פ"ד ה"ג) לעולם
כשיאכל אדם ישב במקומו וכו'.

ונ"ל בעז"ה לבאר פרשה סתומה זאת,
על פי מה דאיתא בספה"ק זכרון זאת
מהחווה הק' מלובלין צוק"ל בפרשתינו
וזל"ק, יש לדקדק, דהנה איתא (ברכות יג.)
הקורא לאברם אברהם עובר בעשה,
וליעקב לא וכו'. ויש לומר על פי מה
שפירשנו דאברם נקרא התלהבות
ודבקות גדול בהתפשטות הגשמיות,
ופירושו א"ב ר"ם בשכל עליון, ממילא
שם אין שייך שום תאוה אחרת ולא
שום גאווה.

המורה שצריכים להלחם עם היצר הרע ולהשתמש במרמה לנצחו, ב' ישראל, שהוא לשון ישרות ותמימות, יש"ר א"ל, ומורה על בחינה של דביקות הבורא יתברך שמו, ואין שום דבר אחר בעולם, ובכן אין צריכים למלחמת היצר.

והנה, דברנו שיש שתי שמות ליעקב אבינו, יעקב וישראל, יעקב מורה על זה שהיה יעקב אבינו צריך להשתמש במרמה ולהלחם עם היצר הרע לנצחו, וישראל

וג"ל בעז"ה להגדיר שתי בחינות אלו של יעקב וישראל, על פי מה דאיתא בספ"ק תניא (פרק ל"ג) וזל"ק, ושני מיני נחת רוח לפניו יתברך למעלה. א' מביטול הסטרא אחרא לגמרי ואתהפכא ממרירו למתקא ומחשוכא לנהורא על ידי הצדיקים.

והשנית, כד אתכפיא הסטרא אחרא בעודה בתקפה וגבורתה, ומגביה עצמה כנשר ומשם מורידה ה' באתערותא דלתתא על ידי הבינונים וכו', עכל"ק. עיי"ש בספ"ק הנ"ל, שמאריך הרבה בביאור שתי מדריגות הללו.

נולד יצחק, בן אברהם, מי שהוא בן להבורא יתברך, פירוש שרוצה לעשות רצונו ואוהב אותו כבן לאב, ולא רק בהתפשטות הגשמיות, כי אם באותו עולם, וזה נקרא אברהם, כי אברהם הוליד את יצחק, כנ"ל על כן הקורא לאברהם אברם עובר בעשה.

מה שאין כן יעקב, יש כמה פירושים, אחד על המלחמת היצר הרע, כמו שכתוב (משלי כ"ד ו'), בתחבולות תעשה לך מלחמה, ברמאות [וכדכתיב (בראשית כ"ז ל"ה) בא אחיך במרמה ויקח ברכתיך], כמו שאיתא בזוהר (ח"א קלה.) על הנחש, שצריך להתנהג בערמה ובתחבולה, וזה עם עקש תתפתל (שמואל-ב', כ"ב ז').

וזה יעקב לשון רמאות, כמו ויעקבני (בראשית כ"ז ל"ז), וכשהוא בדביקות ואינו צריך למלחמה, נקרא ישראל, ישר א"ל, שהוא בדרך הישר, ואינו צריך להטות לימין או לשמאל ברמאות, אף על פי כן איתא (אבות פ"ב מ"ד) אל תאמן בעצמך עד יום מותך, על כן נקרא גם כן אחר כך יעקב, עכל"ק החווה הק' בתוספת ביאור.

הרי למדנו שיש שתי מדריגות, א) יעקב

ובכן יש לומר שבחינת יעקב, היינו בחינת יעקב, הוא בחינת אתפכיא, שצריכים להלחם עם היצר הרע, ולבוא במרמה וליקח ממנו ברכותיו.

ובחינת ישראל מורה על בחינת אתהפכא, שכבר אין מלחמת היצר, אלא שכולעים היצר הרע והשטן אל הקדושה, והוא בטל ומבוטל ונעשה גם כן חלק מהקדושה.

[והוא פלא, כי שם בספה"ק תניא פרק ל"ג, מבואר שיצחק אבינו ביקש והבא לי מטעמים, היינו שני מטעמים הללו, אתכפיא ואתהפכא, עיי"ש היטב].

ועל מדריגת אתכפיא כתיב (מלכים-א', י' ט) "ישראל" אשר בך אתפאר. ויבואר יותר על פי פירוש נורא שאמר הרה"ק בעל אמרי אמת זצוק"ל

דהנה, בשיר אנעים זמירות אומרים פארו עלי ופארי עליו, וקרוב אלי בקראי אליו, ומפרשם הכוונה, שבתפלין של בני ישראל כתיב שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, ובתפלין דמרי עלמא כתיב מי כעמך ישראל גוי

אחד בארץ (ברכות ז.), והתפלין נקראו פאר (שם יא.).

וזהו פארו עלי, היינו התפלין של הקב"ה מורים על שבח ישראל, ופארי עליו שתפלין של כנסת ישראל מורים על שבח הקב"ה, וקרוב אלי בקראי אליך.

ובזה יש לפרש המשך פסוקי השיר, צח ואדם ללבושו אדם, פורה בדרכו בבואו מאדום, קשר תפלין הראה לענו, תמונת ה' לנגד עיניו, היינו שהקב"ה הראה למשה רבינו קשר של תפלין, ומשה רבינו ראה באספקרליא המאירה.

ואפילו הכי רצה הקב"ה שישאר משה רבינו בהכנעה וענוה, וכמו שהיה באמת, ועל זה אומרים, רוצה בעמו ענוים יפאר, יושב תהלות במ להתפאר, היינו שהקב"ה רוצה שגם בני ישראל יהיו בהכנעה וענוה, הגם שהקב"ה מתפאר בהם.

ובאופן אחר יש לפרש, פארו עלי, היינו תפלין של איש יהודי אחר, מורה עלי, על השבח שלי, כי תפלין של יהודי אחד מורים על השבח של חבריו, ופארי עליו, תפלין שלי מורים על שבח יהודי אחר.

כבר ביטל השטן, וכבר אינו רק שכופה השטן, אלא שמהפכו לטוב, שגם הוא יהיה חלק מישראל.

ועל כן נאמר ישראל דייקא אשר בך אתפאר, כי כשבני ישראל זוכים למדריגת ישראל, אז הקב"ה מתפאר בהם, כי זהו התכלית להפך היצר הרע ליצר טוב, אשר על כן נקראים בני 'ישראל' ולא בני יעקב. כי זהו תכלית העבודה.

וכאמור, צריכים לשתי המדריגות, כי לא בכל עת אפשר להיות במדריגת אתהפכא, ולפעמים צריכים להגיע לדרגת אתהפכא.

הנה, יש בחינת עמידה ובחינת ישיבה. ושמענו מאא"ז זצוק"ל

מה דאיתא בכתבי האריז"ל (פע"ח שער התפלה פ"ד) שהתפלה מתחלקת לד' חלקים, כנגד ד' עולמות. קרבנת כנגד עולם העשיה. ואחר כך עולים לעולם היצירה, ופסוקי דזמרה כנגד עולם היצירה. ברכת קריאת שמע כנגד עולם הבריאה. ובשמונה עשרה מגיעים לעולם האצילות.

ועל כן יש לומר קריאת שמע וברכותיה

ולפי זה יש לחדש, שבמצות הנחת תפילין יש קיום מצות ואהבת לרעך כמוך (ויקרא י"ט י"ח), כי כשאחד מניח תפילין, הר התפילין מורים על השבח של חבירו. וכיון שיש ואהבת לרעך כמוך אני ה', אומרים קשר תפילין הראה לעניו תמונת ה' לנגד עיניו, שהקב"ה הראה למשה רבינו הקשר של תפילין של הקב"ה באספקרליא המאירה, היינו שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

וזאת אומרת, דרק כשיש תחלה ואהבת לרעך כמוך אני ה', אז יכולים לזכות לשמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, אשר ה' אחד מורה על האחדות הגמור של בני ישראל, אח"ד בגימטריא י"ג, כנגד יעקב וי"ב שבטי י"ה.

עוד יש לפרש בעז"ה הפסוק ישראל אשר בך אתפאר, דהנה ביארנו שיעקב מורה על בחינת אתכפיא. ויש לומר שעל כן איתא בספ"ק (זוהר חי, בראשית כה): יעק"ב יעק"ב בגימטריא השט"ן, כי ענין שם יעקב, הוא המלחמה התמידית עם היצר הרע והשטן.

אמנם ישרא"ל בגימטריא יעק"ב שט"ן (זוהר חי שם), ששם ישראל מורה שיעקב

מקומות ובכך אין הראש שלו למעלה מרגליו. ועוד שהרבה פעמים אין רגלי היושב מגיעים לקרקע, אלא הם תלויים מן הכסא.

והרמז בזה, שבבחינת ישיבה, אין ההשפעה ישירה מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין. ועוד שאין ההשפעה מגיע ממש למטה עד עולם העשייה שבבחינת רגלין, ובכך אין מגיעים לשלימות התיקון של עולם העשייה.

ואם כן יש לומר שישיבה מורה על בחינת אתכפיא, כי עיקר המלחמה היא בבחינת נצח והוד תרין רגלין, ובישיבה יש עדיין מחלמת היצר, וצריכים לנצחו, והיינו בחינת אתפכיא.

אמנם שמונה עשרה הוא בחינת עמידה, עומדים לפני ה' בטלים לגמרי להקב"ה, בבחינת דום, וכדכתיב דום לה' והתחולל לו, ואז הראש ממש למעלה מהרגלים, והרגלים מגיעים עד לקרקע, כי יש השפעה ישירה מעולם האצילות לעולם הזה, לתקן גם בחינת מלכות. ובכך יש לומר שבמצב כזה, כבר אין מלחמת היצר, אלא הוא בבחינת אתהפכא.

בישיבה, כי קריאת בעולם הבריאה, אמנם שמונה עשרה, שהוא בעולם האצילות, אומרים מעומד (שם שער קרי"ש פכ"ט), עיי"ש.

ואפשר לרמז בעז"ה במה שאמרו חז"ל (קה"ר ט' ז') בשעה שהחכם יושב ודורש הקב"ה מוחל לעונותיהם של ישראל, כי אא"ז צוק"ל היה רגיל למר, שהקורא קריאת שמע בכוונה, זוכים ידי זה לכפרת עונות. כי בשעת קריאת שמע צריכה להיות כוונה של מסירות נפש, אם יגיע למצב של אחד מהעבירות שהם ביהרוג ואל יעבור, מוכן למסור נפשו על כן. ועל ידי כוונה זאת, יש כפרת עונות.

וזהו הרמז בשעה שהחכם יושב ודורש, היינו שהוא עוסק בעולם הישיבה, היינו שקורא קריאת שמע, הקב"ה מוחל לעונותיהם של ישראל, שיש הכפרה הזאת על ידי קריאת שמע.

ויש להרחיב בביאור החילוק בין ישיבה לעמידה על פי מה דאיתא בספה"ק, שיש שני חילוקין בין תנוחת הגוף בישיבה, לתנוחת הגוף בעמידה. דהנה, בשעה שאדם יושב, ראש כפוף בכמה

ושמעתי דבסוף ימיו של א"ז השיח אליעזר זצוק"ל חולה מאד, ביקש משני הגבאים שיחזיקו אותו שיוכל לעמוד על המטה והתפלל שמונה עשרה (עי' 'תולדות המחבר הקדוש ז"ל' בריש ספה"ק שיח אליעזר). ולדרכנו מובן, כי שמונה עשרה צריכים להתפלל בעמידה.

ועל כן בתפלת שמונה עשרה היא בבחינת אתהפכא, רגלי המתפלל עומדים ניצבים על הארץ וממשיך השפעה מעולם האצילות ומעתיקא קדישא, למטה עד לארץ בבחינת מלכות.

יוצא לנו מדברינו, שבחינת ישיבה היא בחינת אתכפיא, שיש מלחמת היצר, וצריכים לנצחו ולהכניעו. ובחינת עמידה מורה על בחינת אתהפכא, שכבר נהפך היצר הרע גם כן להיות כולו טוב, ואין מלחמה כלל.

ומעתה תבין מה שאמר יעקב אבינו ליצחק אבינו, אנכי עשו בכורך, כלומר אנכי מוכן לבלוע בקרבי בחינת עשו היינו בחינת שטן, לא רק להיות בבחינת אתכפיא, אלא גם ליזכות לבחינת אתהפכא, להפך היצר הרע לטוב, וכמו

ובזה יש להבין מה דאיתא בגמרא (ברכות ג:) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע וכו', אם נצחו מוטב, ואם לאו יעסוק בתורה וכו', אם נצחו מוטב, ואם לאו יקרא קריאת שמע וכו'. הרי קריאת שמע מורה על מצב שיש מלחמת היצר, שיש מלחמה וצריכים לנצח היצר הרע, והיינו בחינת אתכפיא.

ועל כן לפני קריאת שמע אומרים יוצר אור ובורא חושך עושה שלום ובורא את הכל. וכן כתוב בקריאת שמע, בכל לבבך, ודרשו חז"ל (ברכות נד.) בשני יצריך.

ובשמונה עשרה, כבר אין מלחמת היצר, אלא עומדים בדמימות וביטול לפני הקב"ה, וכדרכו של א"ז הרבי ר' ברוך'ל ממעזבוז זצוק"ל, שהיה עומד כמעט בלי תנועה בתפלת שמונה עשרה.

ובכן תפלת שמונה עשרה הוא בחינת דום לה' והתחולל לו (תהלים ל"ד), כי בשמונה עשרה נמצאים במצב של דומם, אשר היא המדרגה הגדולה ביותר, שעומדים בטלים לגמרי לפני הקב"ה, בבחינת עולם האצילות לשון נאצל מאצלי.

והנה מצינו במנורה, שכל הנרות היו מטים לנר האמצעי, ונר האמצעי היה כנגד משה רבינו.

ועל כן איתא במדרש (במדב"ר ט"ז ד') נתקשה משה במעשה המנורה, עד שאמר לו הקב"ה שישליך הככר לאש והיא נעשית מאליה, וכן יצאה עם כפתוריה ופרחיה, וכל הפרטים שהמנורה צריכה. כי מרוב ענותנותו של משה, לא היה יכול לעשות מנורה כזאת, שכל הנרות פונים אליו.

נמצא שמצד אחד היו כל נרות המנורה כפופים לנר האמצעי, היינו בחינת ישיבה, אמנם לפני המנורה היו ג' מדריגות כדי שיוכל הכהן לעלות ולהדליק המנורה בעמידה, הרי שהמנורה כללה ישיבה ועמידה.

וכן במצות הדלקת נרות חנוכה, מברכים בעמידה, כמו שכתב הבית יוסף (או"ח סי' ה') שכל ברכות המצות צריכים לברך בעמידה. ואחר כך מדליקים המנורה, ונוהגים לישב אצל המנורה לחצי שעה.

ולא מצינו אצל שאר המצות שיהיה ענין

שהיה עתיד שמו של יעקב להיות נקרא ישראל בגימטריא יעקב שט"ן.

ועל זה המשיך לומר, קום נא שבה, כלומר יש בי שתי מדריגות הללו, קום, היינו עמידה ושבה, היינו ישיבה, אתכפיא והאתהפכא. וכיון יש לי גם בחינת אתהפכא, על כן ואכלה מצידי בעבור תברכני נפשך, היינו אתה תשב לאכול ואני אעמוד עליך, ובכחו להביא לך כל הניצוצות הקדושות שבתוך האוכל שאתה רוצה להעלות, ודו"ק.

עומדים בחודש כסלו, ואא"ז
 זצוק"ל היה רגיל לומר הרמז חנ"ו כ"ה, היינו כ"ה אותיות של קריאת שמע. ואנחנו רגילים לומר שהיום טוב נקרא חנוכה, שחנוכה ביום כ"ה בכסלו. ויש בזה רמז, שכדי להגיע לחנוכה, צריכים הכנה של כ"ה ימים.

וכמו שבימי ספירת העומר, סופרים מ"ט ימי ספירה כדי להגיע לשבועות. כך יש בחינה כעין זה בכסלו, שצריכים לכל הכ"ה ימים כהנה דרבה לחנוכה. ולדרכנו הכוונה שכ"ה ימים אלו כנגד כ"ה אותיות של פסוק שמע ישראל וגו'.

של ישיבה, כגון מצות ד' מינים, ויש להוסיף בזה, שהכח של אתהפכא שנוטלים ד' מינים בעמידה, שיהא השדרה שכנגד הלולב שדרה זקופה, ואין יושבים אחר כך עם הד' מינים.

וברור שבאותו חצי שעה מאיר אור הגנוז בהמורה, כדאיתא בספה"ק אמרי פינחס (שער השבת, אות י"ז) שיש לישב אצל הנרות חצי שעה, משום שאז מאיר אור הגנוז. אלא דיש אומרים שגם אחר חצי שעה נמשכת הארת אור הגנוז אם הנרות עדיין דולקים (עי' ספה"ק בן ביתי (מקץ לחנוכה, ד"ה ונראה).

וידוע העובדא של החוזה הק' מלובלין זצוק"ל, שפעם הזכירו לפניו איזה רשע מרושע מסור, וסיפרו לו ממעשיו הרעים. ואמר החוזה, שהוא רואה נשמה זך וטהור, ואמרו איך אפשר להיות הלא אתמול עשה כך וכך.

כשחזרו לעירם חקרו לראות מה שעשה היהודי בזמן שהראו להחוזה שמו, ומצאו שבאותו שעה הדליק נרות חנוכה, ובכח נרות חנוכה היה נראה כצדיק גמור (הובא בשפתי צדיק לחנוכה, אות ג). כי בכח נרות חנוכה, לבטל היצר הרע, על כל פנים באותו שעה שעוסק בהדלקת הנרות.

אלא שבנרות חנוכה נכללים שתי בחינת הללו, אתהפכא, שכנגד עמידה - ולכן עומדים בשעת ברכת הדלקת נרות חנוכה. ואתכפיא, המרומוז בהישיבה אצל הנרות.

ועל פי זה יאירו עינינו במה שכתבו הקדמונים, שהפך שמן של נרות חנוכה, היה מהפכים קטנים שחזר יעקב על מעבור יבק להביאם.

ושם נתאבק יעקב עם שרו של עשו, והיו מעלים אבק עד לכסא הכבוד. ואחר שגבר יעקב על שרו של עשו, כתיב (בראשית ל"ב כ"ט) ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל, הרי ששם נתעלה מדרגת אתכפיא שנקרא יעקב, לדרגת אתהפכא שנקרא ישראל. ושפיר יש בנרות חנוכה ענין עמידה וישיבה - אתכפיא ואתהפכא, ודו"ק היטב.

כשהגיעו להמרק, שאל אחד מהמשרתים את הרה"ק מבארדיטשוב עם הרבי חפץ ב'זאלץ או פעפער', השיב הרה"ק, פעפער האב איך ליב, דער רבוננו של עולם האב איך ליב, ומרוב התלהבות הפך כל השלחן, ונשפך המרק על ה'קאפטאן' של אא"ז הרבי ר' ברוך, והשאיר עליו כתם.

ומסופר שבסוף ימיו של אא"ז זצוק"ל הביאו לו אחד מהיורשים 'רענציל' עם חפצים שהיו שייכים לאא"ז השיח אליעזר זצוק"ל, והיה שם ה'קאפטאן' הזאת של הרבי ר' ברוך'ל, ושאל אא"ז זצוק"ל אם רוצה לקחתו.

אמר אא"ז זצוק"ל 'א גרויסע יישר כח', אבל לא חפץ לקחתו, כי אמר שמאז שלבשו הרבי ר' ברוך'ל, מי יודע מי איזה אנשים אחרים לבשו הבגד.

והעדינות והקדושה שיש במלבוש של צדיק, כבר איננו, כיון שכבר הלכו בו אחרים. וחשש אא"ז שאחר שלבש הרבי ר' ברוך המלבוש, כבר לבשו אותו עוד 'פיינער יודען', ובכן אמר החזיר כל ה'רענציל', עם ה'קאפטאן'.

דברנו ממנהגו של אא"ז הרבי ר' ברוך ממעזבוז זצוק"ל, שהיה עומד כמעט בלי תנועה בשעת תפלת שמונה עשרה.

אבל הרה"ק ר' לוי יצחק מבארדיטשוב זצוק"ל מנהג אחרת היתה לו, שהיה משליך עצמו בתפלת שמונה עשרה והיה מתפלל בתלהבות כזאת, שהיו מוצאים אותו תחת הספסל אחר התפלה. וכמו שאמרו (ברכות לא.) על רבי עקיבא, וכשהיה מתפלל בינו לבין עצמו, אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת.

ומסופר שפעם נודמן הרה"ק מבארדיטשוב לפונדק אחד עם אא"ז הרבי ר' ברוך'ל, וביקש מהרבי ר' ברוך'ל שירשה אותו לאכול עמו סעודת שבת עמו.

הרבי ר' ברוך'ל אמר שזה לא יצליח, אבל הרה"ק מבארדיטשוב הפציר בו מאד, והבטיח שלא ירבה בתנועות וכדומה בשעת הסעודה. האהבת ישראל של אא"ז הרבי ר' ברוך'ל היתה ממש לאין שיעור, ובכן הסכים.

וכמעט שאפשר להמליץ על אא"ז
 זצוק"ל שהיה שונא ירושה חפצים.

ופעם אמרו שלמטה שלמטה כאן בהאולם
 יש הכוס של הרה"ק השר שלום מעלזא
 זצוק"ל, ושאלו אותי אם אני רוצה
 לשתות ממנה אמרתי, למה לא. שתיתי
 מהכוס, אמנם לא הרגשתי בעצמו שום
 שינוי, וגם לאחר ששתיתי מהכוס,
 נשארתי אותו אדם שהייתי לפני כן. כי
 העיקר הוא אהבת ה' ועבודת ה'.

לדירתו, ראה מה שנעשה. ואמר אא"ז
 זצוק"ל, שאחר כך חזר והתפלל מוסף
 לפני העמוד ועשה קידוש וערך סעודת
 יום טוב, כאילו לא קרה מאומה. ואא"ז
 זצוק"ל החזיק זה לזכות גדול, כי אדם
 אחר היה צועק ובוכה על אבידה כזאת.

והשי"ת יעזור, שנזכה לעשות הכנה
 לימי החנוכה, אשר חנוכה הוא לשון
 הכנה, שצריכים כבר מעכשיו להתכונן
 לחנוכה.

ומסופר על הרה"ק בעל דברי חיים
 מצאנו זצוק"ל שאחר שמחת תורה
 תיכף היה מתחיל לעסוק בסוגיות של
 חנוכה, ומזה הגיעו לו כל הפלפולים
 שלו על חנוכה. ונזכה לעשות הכנה
 נכונה לקראת ימי חנוכה, וימלא ה' כל
 משאלותינו לטובה, ובא לציון גואל
 במהרה בימינו, אמן.

הגם שבסוף ימיו, כשעשה אא"ז זצוק"ל
 חשבון הנפש, בכללם, חישב זה
 שבשנתו הראשון באמעריקא, בשעת
 תפלת ראש השנה, גנבו כמה חפצי
 ירושה, ובכללם הכוס של אביו הק'
 מהרב"פ זצוק"ל.

ובשעת ההפסקה, כשעלה אא"ז זצוק"ל

מוצאי שבת קודש

הבר מצוה של הבחור אליעזר חיים הי"ו, והבחור יעקב (ברמי"י) באדענשטיין הי"ו

ובפרט במבצע 'עזר נישואין', הרב משה מוסר את עצמו בלב ונפש.

ואין אף אחד יודע מי הוא זה הרב משה. ועל כן כתיב (שמות ג' ד') ויאמר משה משה ויאמר הנני, ונאמר משה משה, כי נמשך עוד משה ועוד משה, עוד פעולה שהרב משה עושה ואמר הנני.

ושמעתי דיבור נפלא, על הפסוק ויתן לך אלקים מטל השמים ומשמני הארץ ומרוב דגן ותרירוש, שלפני שאמר 'יצחק ברכה זאת בפיו, ירדה השפעה רוחנית שהוא התוכן הפנימי של הדיבור, והשפעה זאת היא למעלה מגדר הדיבור.

וכתיב (ויקרא י"ט י"ח) ואהבת לרעך כמוך אני ה', ומי יכול להדמות להואהבת לרעך כמוך של הרב משה, המקיים ותורת חסד על לשונה (משלי ל"א כ"ו), בכל המבצעים שיש אצלינו בבית המדרש, ונצטרך זמן הרבה לפרט כל המצבעים בפרטיות.

ובכן רק הרב משה יכול לזכות לברכה כפולה של שני בחורי בר מצוה, שכל

ברשות מרגן ורבנן ורבתי, נקבצנו יחד לשמחת בר מצוה מיוחדת. כי פירוש בר מצוה, הוא שנעשה ילד מחוייב במצות.

וברך דרוש יש לומר, שכל ילד שנעשה בן י"ג שנה, מתחייב בכל מצוות דאורייתא ודרבנן. ויש לומר ששייך להבחור לקיים החיוב שלו, רק כשהאב של הבחור הוא מצוה, דהיינו שהאב עוסק כל ימיו בעסק התורה והמצוות ובכן האב הוא חפצא של מצוה. וממילא הילד הוא בר מצוה דהיינו בן של מצוה, והוא יכול להתדגל להיות בחור חשוב והגון.

לא אאריך בשבחים, יש שבחים שכל אחד יודע, ויש שאין יודעים. הרב משה הי"ו, אביהם של בחורי הרב מצוה, הוא מהאברכים המצויינים בבית מדרשינו,

בקהלתנו הקדושה יש בלי עין הרע הרבה מבצעים, יש בקהלתנו הקדושה, שיעורים בעד יותר מבוגרים, ובעד צעירים, יש חבורות, יש עזר נישואין. ובכל אלו יש לו להרב משה יד ושייכות.

אחד מהם הוא מצויין. וברור לי שכל אחד היושב כאן ראה, דכאשר עלו שני בחורי הבר מצוה עלו לומר ה'פשעטיל', חטיבה עם עוד חטיבה, בשקלא וטריא ואחדות ואהבה, אחד להשני.

מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי (תהלים קי"ט צ"ז), מה אהבתי תורתך, שיכול להיות שילוב כזה, בלי שום חוט השערה של אי שביעות רצון, אלא עומדים שני אחים בשבת אחד, ואח אחד אומר קטע אחד של תורה, והשני אומר קטע השני, מתוך אהבה ואחוה, ואיך נמצא כזה, ואהבת לרעך כמוך אני ה'.

אלא זה שיש ואהבת לרעך כמוך, ששני האחים יכולים לומר ביחד פשעטיל בנעימות, שורש הדברים הוא אני ה'. שיש אב כמו הרב משה שכל לבו ונפשו שקוע בתורה וחסד ועבודת ה'.

והרב משה בנו הצעיר של להבחל"ח אביו הרב אברהם עה, שהיה כולו תורה ויראת שמים, וגם כשהיה לו עסק שהיה יכול להתפרנס ממנו, אפילו בדברים שבקדושה, אפילו הכי אם לא היה מאה אחוז ביושר, לא היה עוסק בו.

וכן אמו ע"ה, אשר הרב משה ספג בקרבו הכחות הרוחניים שלה, לעזור עוד בנות ישראל, ולעזור עוד בני ישראל.

לאו כל אחד זוכה לאב ואם, כמו שזכה הרב משה. ובו נתקיימה ברכת אא"ז זצוק"ל לאמו ע"ה, שתוליך כל ילידה תחת החופה, וכך הוה. והרב משה הי"ו, היה סיום המסכת של הילדים.

ועכשיו שני ההורים משתעשעים בגן עדן, ומביטים על בחורי הבר מצוה, ומביטים על הרב משה, ומביטים על המראה אלקים של ואהבת לרעך כמוך אני ה'.

והרב אברהם היה חתיכה של כולו טוב, היה לומד בבית מדרשו של אא"ז זצוק"ל לפני התפלה, שיעור בדף היומי, ושמר פיו מלדבר אפילו כחוט השערה של לשון הרע.

ולפי הסתלקותו של הרב אברהם, פגשצי אותו על הרחוב של שדרת 14, אשר הרב אברהם גר במרחק של בלוק אחד ממני. ואמר לי הרב אברהם, מה עושים בעד הרבי להציל חייו, מה אוכל

וה'זיידע' הרב אנשיל רינגעל הי"ו, אשר ברוך ה' הוא אצלינו הבעל קורא, וברוב עמל וזיעה, קורא בתורה עם כל כך אהבה רבה. וה'באבע' היא זוגתו החשובה תחי'.

ובכן אני מברך הרב משה ובני ביתו שיחיו, שהשי"ת יעזור שהילדים בחורי הבר מצוה, אליעזר חיים ויעקב, שנקרא על שם 'זיידע', ילמדו מאביהם ואמם, ללכת בדרכיהם הקדושים, ושיוכלו לדבר גם כשאינן שומעים. ויזכו להתגדל ולעמוד תחת החופה, 'ערליכע חסיד'ישע יודישע יונגערלייט', תלמידי חכמים מופלגים, וימלא ה' כל משאלות לביכם לטובה, ובא לציון גואל, במהרה בימינו, אמן.

לעשות, ואיך אוכל לעזור ולסייע לבריאות הגוף של רבינו הק' זצוק"ל זי"ע.

וזה הירושה עבר להבנים, ובפרט בן חותמים, שהרב משה נתגדל בדיבור רוחני, כי לא נשמע הדיבור הגשמי, כי אם הדיבור הרוחני של האב והאם שחינו הילדים, והורו להם זה 'ערליכע יוד', ומה זה להשפיע באופן רוחני, ובודאי גם באופן גשמי של מלמד ולימוד, ולמסור כל כך כחות הנפש בעד התעלות כנסת ישראל בתורה ועבודה ויראת שמים וחסידות, וכל מה שנעשה בבית מדרשינו. ובנוסף לזה, המוסד עזר נישואין, שהוא דבר נפלא עד מאד.

תוכן קצר

קידושא רבא

ד"ה הודו, כשיש שמחה, מגיעים לתורה לשמה, וזוכים לשימחות כפולות ומכופלות.

סעודה שלישית

ד"ה ויאמר, שם יעקב מורה על מדריגת 'אתכפיא', שצריכים ללחום נגד היצר הרע ולנצחו. ישראל מורה על מדריגת 'אתהפכא', כשנהפך גם היצר הרע להיות טוב.

ד"ה הנה, קריאת שמע וברכותיה, בחינת אתכפיא, ולכן אומרים אותם בישיבה. שמונה עשרה, בחינת אתהפכא, ולכן אומרים אותה בעמידה.

ד"ה עומדים, בכח אור הגנוז של גרות חנוכה יש לזכות לבחינת אתכפיא ואתהפכא.

ד"ה דברנו, עבודת הקודש של הרבי ר' ברוך'ל - הנהגת כ"ק רבינו זצוק"ל בנוגע לחפצי ירושה.

בר מצוה

ד"ה ברשות, כשיש הורים שככל כולם עוסקים בתורה ומצות וצורכי ציבור, בניהם אחריהם יורשים מדותיהם התרומיות, ומתגדלים לתורה מתוך אהבת ישראל.

נפלאות מתורתך

[זמירות ליל שבת קודש - 'מה ידידות']

להדליק נר בברכה:

יש להעיר, מה משמיענו הפייטן, במה שאמר להדליק נר בברכה, הלא כל המצוות צריכים לעשות בברכה.

ונ"ל בעז"ה, שברוב מצוות, עצם המצוה מורה שמקיימים בזה מצוות ה'. דרך משל תפילין, נראה ונגלה שהתפילין הם חפצא של מצוה, ואילו לא היה נצטווה במצות ה', לא היה מניח תפילין. וכן מצוות ד' מינים, ישיבת סוכה וכו' וכו'.

אבל במצוות נרות שבת, מעצם הדלקת הנרות, אין שום הוכחה שהנרות הן נרות של מצוה, כי יכול להיות שמדליק נרות בסתמא כדי להאיר ביתו, ובלא שום כוונה של מצוה.

ובכן במצוות נרות שבת, אין הברכה דומה לשאר ברכות המצוות, כי בשאר מצוות, הברכה היא רק שבח והודאה להשי"ת שצונו לקיים מצוה זאת. אבל בנרות שבת, רק על ידי הברכה נעשים הנרות של מצוה, כי במה שאשה מברכת להדליק נר של שבת, מגלה שאין אלו הנרות סתם נרות שהדליקה לצורכה, אלא הן נרות שבת.

ושפיר אומרים להלדיק נר בברכה, כי הברכה של הדלקת נרות שבת, היא חלק מעצם מצוות הדלקת נרות, ודו"ק.

ליבאי באורייתא

אמר רב יצחק בריה דרב יהודה לעולם יבקש אדם רחמים

שלא יחלה שאם יחלה אומרים לו הבא זכות והפטר: [שבת לב.]

הנה, יעקב אבינו נקרא ישראל, לאחר שנאבק עם שרו של עשו וגבר עליו. ובאוו שעה תקע שרו של עשו בכף ירך יעקב. והוצרך יעקב לרפואה. כדכתיב (בראשית ל"ב כ"ט-ל"ג) ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל וגו', ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו.

ויש לרמז בעז"ה, ליעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, ראשי תיבות ישראל, היינו שיבקש שלא יחלה ולא יצטרך לרפואה כלל, כמו שהוצרך יעקב אבינו כשנקרא ישראל, ודו"ק

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

פניני אמירה נעימה ב'יודיש'

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב:

מ'האט גערופן זיין נאמען יעקב.

שפעטער אין יעקב אבינו'ס לעבן, ווען ער האט זיך געשלאגן מיט די מלאך פון עשו, האט ער צובאקומען די נאמען ישראל.

די **הייליגע קאמארנער זידע זכותו יגן עלינו**, אין זיין הייליגע ספר זוהר חי, זאגט א פלא'דיגע רמז, **יעק"ב יעק"ב** איז בגימטריא 364, די זעלבע גימטריא ווי **שט"ן**. **ישראל** איז בגימטריא 541, די זעלבע גימטריא ווי **יעק"ב שט"ן**.

מ'דארפן צו פארשטיין די באדייט פון די פלא'דיגע רמזים.

קען מען זאגן לויט וואס שטייט פון די **הייליגע הוזה פון לובלין זכותו יגן עלינו**, זאגט אין זיין **הייליגע ספר זכרון זאת**, אז די נאמען יעקב ווייזט אויף ווען מ'דארף זיך שלאגען מיט די יצר הרע. ישראל ווייזט אויף ווען מ'איז שוין אויף אזא הויכע מדריגה, אז מ'האט שוין איבערגעדרייט די יצר הרע, אז ער זאל זיין אינגאנצן גוט, און מ'זאל זיך נישט דארפן שלאגן מיט אים.

אפשר קען מען דאס צושטעלן צו וואס שטייט אין די **הייליגע ספר תניא**, עס זענען דא צוויי מדריגות אין עבודת ה'.

(א) **אַתְּכַפֵּיָא**, זיך צו שטארקן אויף די יצר הרע, אין דער מדריגה, איז נאך אלץ דא א מלחמה מיט די יצר הרע, וואס מ'דארף זיך שטארקן.

(ב) **אַתְּהִפְּכָא**, איבערצודריין די יצר הרע אז ער זאל אויך ווערן גוט, דאס איז א מדריגה צו וואס נאר גרויסע צדיקים זענען זוכה.

קען מען זאגן, אז יעקב איז אקעגין די מדריגה פון **אַתְּכַפֵּיָא**, וועגן דעם איז צוויי מאל **יעק"ב** בגימטריא **השט"ן**, צו ווייזן אז אמאל די שטן שטארקט זיך אויף יעקב.

אבער **ישראל** איז בגימטריא **יעק"ב שט"ן**, צו ווייזן אז ישראל שלינגט אין די שטן, און דרייט אים איבער צו ווערן גוט.

[סעודה שלשית]

דוֹלָה וּמְשִׁקָּח

חנוכה:

די יום טוב פון חנוכה איז אותיות חנ"ו כ"ה, צו ווייזן אז יודען האבן גערוט פון זייער מלחמה מיט די יוונים אויף כ"ה כסלו.

לויט דעם, אין די נאמען פון דער יום טוב, איז מרומז וועלכע טאג פון די חודש עס פאלט אויס.

דאס קומט אונז צו ווייזן, אז מ'דארף זיך גרייטן אלא די 25 טעג פון כסלו ביז חנוכה, כדי מ'זאל קענען זוכה זיין בשלימות צו די ליכטיגקייט פון חנוכה. און אזוי ווי בעפאר שבועות איז דא די מצוה פון ספירת העומר זיך צו גרייטן פאר מתן תורה, אזוי אויך בעפאר חנוכה, זענן דא די 25 טעג פון כסלו, זיך צו גרייטן פאר חנוכה.

מ'קען צולייגן צו דעם, אז די הייליגע זיידע זכרונו לברכה האט געזאגט, אז די יום טוב הייסט חנוכה, צו ווייזן אויף די 25 אותיות פון די פסוק **שמ"ע ישראל ל יהו"ה אלהינו יהו"ה אח"ד**.

קומט אויס, אז אין די 25 טעג בעפאר חנוכה, דארף מען ארבעטן אויף קבלת עול מלכות שמים, און יעדער טאג פון כסלו איז אקעגין א אות פון די פסוק שמע ישראל.

[סעודה שלישית]